

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

2 aprilie 2020 *

„Trimitere preliminară – Procedură preliminară de urgență – Acordul privind SEE – Nediscriminare –
Articolul 36 – Libera prestare a serviciilor – Domeniu de aplicare – Acordul dintre Uniunea
Europeană, Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind asocierea acestora din urmă la
implementarea, aplicarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen – Acordul privind procedura de predare
între statele membre ale Uniunii Europene, pe de o parte, și Islanda și Norvegia, pe de altă parte –
Extradare către un stat terț a unui resortisant islandez – Protecția resortisanților unui stat membru
împotriva extradării – Lipsa unei protecții echivalente a resortisanților altui stat – Resortisant islandez
care a obținut azil în temeiul dreptului național înaintea dobândirii cetățeniei islandeze –
Restricție privind libera circulație – Justificare întemeiată pe prevenirea impunității –
Proportionalitate – Verificarea garanțiilor prevăzute la articolul 19 alineatul (2) din Carta drepturilor
fundamentale a Uniunii Europene”

În cauza C-897/19 PPU,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Vrhovni
sud (Curtea Supremă, Croația), prin decizia din 28 noiembrie 2019, primită de Curte la 5 decembrie
2019, în procedura penală împotriva

I.N.,

cu participarea:

Ruska Federacija,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte, doamna R. Silva de Lapuerta, vicepreședintă, domnul
A. Arabadžiev, doamna A. Prechal, domnii M. Vilaras (raportor), M. Safjan, S. Rodin și I. Jarukaitis,
președinți de cameră, domnii L. Bay Larsen, T. von Danwitz, D. Šváby, doamna K. Jürimäe și domnul
N. Piçarra, judecători,

avocat general: domnul E. Tanchev,

grefier: domnul M. Longar, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 31 ianuarie 2020,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru I.N., de Đ. Perković și de S. Večerina, odvjelnici;

* Limba de procedură: croata.

- pentru Ruska Federacija, de S. Ljubičić, în calitate de agent;
- pentru guvernul croat, de G. Vidović Mesarek, în calitate de agent;
- pentru Irlanda, de G. Hodge, în calitate de agent, asistată de M. Gray, QC;
- pentru guvernul elen, de S. Charitaki și de A. Magrippi, în calitate de agenți;
- pentru guvernul islandez, de J. B. Bjarnadóttir și de H. S. Ingimundardóttir, în calitate de agenți, asistate de T. Fuchs, Rechtsanwalt;
- pentru guvernul norvegian, de P. Wennerås și de K. Isaksen, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de S. Grünheid, de M. Wilderspin și de M. Mataija, în calitate de agenți;
- pentru Autoritatea de Supraveghere AELS, de C. Zatschler, de C. Howdle și de I. Vilhjálmsson, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 27 februarie 2020,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 18 TFUE și a Acordului dintre Uniunea Europeană și Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind procedura de predare între statele membre ale Uniunii Europene și Islanda și Norvegia (JO 2006, L 292, p. 2, Ediție specială, 19/vol. 8, p. 74), aprobat în numele Uniunii prin articolul 1 din Decizia 2014/835/UE a Consiliului din 27 noiembrie 2014 privind încheierea Acordului dintre Uniunea Europeană și Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind procedura de predare între statele membre ale Uniunii Europene și Islanda și Norvegia (JO 2014, L 343, p. 1) și intrat în vigoare la 1 noiembrie 2019 (denumit în continuare „Acordul privind procedura de predare”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei solicitări adresate de autoritățile ruse autorităților croate, de extrădare a lui I.N., resortisant rus și islandez, în legătură cu mai multe infracțiuni de luare de mită.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Acordul privind SEE

- 3 În al doilea considerent al Acordului din 2 mai 1992 privind Spațiul Economic European (JO 1994, L 1, p. 3, Ediție specială, 11/vol. 53, p. 7, denumit în continuare „Acordul privind SEE”), părțile la acest acord au reafirmat „prioritatea deosebită acordată relației privilegiate dintre [Uniunea Europeană], statele membre ale acesteia și statele [Asociației Europene a Liberului Schimb (AELS)], bazată pe proximitate, valori comune durabile și identitate europeană”.

4 Potrivit articolului 1 alineatul (1) din Acordul privind SEE, acesta are ca obiectiv promovarea consolidării continue și echilibrate a relațiilor comerciale și economice dintre părțile contractante, în condiții concurențiale egale și cu respectarea aceluiași norme, în scopul creării unui Spațiu Economic European (SEE) omogen.

5 Articolul 3 din Acordul privind SEE prevede:

„Părțile contractante iau toate măsurile corespunzătoare, generale sau speciale, pentru a asigura îndeplinirea obligațiilor ce rezultă din prezentul acord.

Acestea se abțin de la orice măsură care ar putea pune în pericol realizarea obiectivelor prezentului acord.

În plus, acestea facilitează cooperarea în cadrul prezentului acord.”

6 Articolul 4 din Acordul privind SEE prevede:

„În cadrul domeniului de aplicare al prezentului acord și fără a aduce atingere niciunor dispoziții speciale conținute în acesta, este interzisă orice discriminare pe motiv de cetățenie.”

7 Potrivit articolului 6 din Acordul privind SEE:

„Fără a aduce atingere evoluțiilor viitoare ale jurisprudenței, dispozițiile prezentului acord, în măsura în care sunt identice din punctul de vedere al conținutului cu normele corespondente din Tratatul [FUE] și Tratatul de instituire a Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului, precum și cu actele adoptate în aplicarea acestor două tratate, se interpretează, în cadrul punerii lor aplicare, în conformitate cu hotărârile pertinente ale Curții de Justiție a Comunităților Europene emise înainte de data semnării prezentului acord.”

8 Articolul 36 din Acordul privind SEE prevede:

„(1) În cadrul dispozițiilor prezentului acord, nu există restricții în ceea ce privește libertatea de a presta servicii pe teritoriul părților contractante cu privire la resortisanții statelor membre ale [Uniunii] și ai statelor membre AELS care sunt stabiliți într-un stat membru al [Uniunii] sau într-un stat AELS, altul decât cel al persoanei căreia îi sunt destinate serviciile.

[...]”

Acordul din 18 mai 1999

9 Articolul 2 din Acordul din 18 mai 1999 încheiat de Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind asocierea acestora din urmă la implementarea, aplicarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen (JO 1999, L 176, p. 36, Ediție specială, 11/vol. 19, p. 147, denumit în continuare „Acordul din 18 mai 1999”) prevede:

„(1) În măsura în care se aplică statelor membre ale Uniunii Europene [...] care participă la cooperarea consolidată autorizată prin Protocolul Schengen, dispozițiile cuprinse în acquis-ul Schengen, enumerate în anexa A la prezentul acord, se implementează și se aplică de către [Republica Islanda și Regatul Norvegiei].

(2) În măsura în care au înlocuit dispozițiile corespunzătoare, cuprinse în Convenția semnată la Schengen la 19 iunie 1990 privind aplicarea Acordului de eliminare treptată a controalelor la frontierele comune sau cele adoptate în temeiul acestei convenții, prevederile cuprinse în actele Comunității Europene enumerate în anexa B la prezentul acord se implementează și se aplică de către [Republica Islanda și Regatul Norvegiei].

(3) Actele și măsurile adoptate de către Uniunea Europeană privind modificarea sau completarea dispozițiilor menționate în anexele A sau B, cărora le-au fost aplicate procedurile prevăzute în prezentul acord, sunt, de asemenea, acceptate, implementate și aplicate de către [Republica Islanda și Regatul Norvegiei], fără a aduce atingere articolului 8.”

10 Articolul 7 din Acordul din 18 mai 1999 prevede:

„Părțile contractante convin că un acord corespunzător ar trebui încheiat privind criteriile și mecanismele de definire a statului responsabil cu analizarea unei cereri de azil depuse în oricare dintre statele membre sau în Islanda sau Norvegia. [...]”

Acordul privind procedura de predare

11 În preambulul Acordului privind procedura de predare se arată:

„Uniunea Europeană,

pe de o parte, și

Republica Islanda

și

Regatul Norvegiei,

pe de altă parte,

denumite în continuare «părți contractante»,

Dorind să îmbunătățească cooperarea judiciară în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene și Islanda și Norvegia, fără a aduce atingere dispozițiilor care protejează libertatea individuală;

Având în vedere faptul că relațiile actuale dintre părțile contractante necesită o cooperare strânsă în combaterea criminalității;

Exprimându-și încrederea reciprocă în structura și funcționarea sistemelor lor juridice și în capacitatea tuturor părților contractate de a garanta un proces echitabil;

[...]”

12 Articolul 1 din acordul menționat prevede:

„(1) Părțile contractante se angajează să îmbunătățească, în conformitate cu dispozițiile prezentului acord, predarea în scopul efectuării urmăririi penale sau al executării pedepselor între statele membre, pe de o parte, și Regatul Norvegiei și Republica Islanda, pe de altă parte, luând în considerare, ca norme minime, dispozițiile Convenției din 27 septembrie 1996 privind extrădarea între statele membre ale Uniunii Europene.

(2) Părțile contractante se angajează, în conformitate cu dispozițiile prezentului acord, să garanteze că sistemul de extrădare dintre statele membre, pe de o parte, și Regatul Norvegiei și Republica Islanda, pe de altă parte, se bazează pe un mecanism de predare pe baza unui mandat de arestare, în conformitate cu termenii prezentului acord.

(3) Prezentul acord nu are ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate de Convenția europeană [privind drepturile omului și libertățile fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950,] sau, în cazul executării de către autoritatea judiciară a unui stat membru, a principiilor menționate la articolul 6 din Tratatul [UE].

(4) Nicio prevedere din prezentul acord nu poate fi interpretată ca o interdicție de a refuza predarea unei persoane împotriva căreia a fost emis un mandat de arestare, astfel cum este definit de prezentul acord, atunci când există motive să se creadă, pe baza unor elemente obiective, că respectivul mandat de arestare a fost emis cu scopul de a urmări penal sau de a pedepsi o persoană pe criterii de sex, rasă, religie, origine etnică, cetățenie, limbă, opinii politice sau orientare sexuală sau de a aduce atingere situației acestei persoane pentru oricare din aceste motive.”

Dreptul croat

13 Articolul 9 din Constituția Republicii Croația (*Narodne novine*, br. 56/1990, 135/1997, 113/2000, 28/2001, 76/2010 și 5/2014) are următorul cuprins:

„[...]

Un resortisant al Republicii Croația nu poate fi expulzat din Republica Croația, nici lipsit de cetățenia sa și nici extrădat într-un alt stat, cu excepția situației executării unei decizii privind extrădarea sau predarea, adoptată în conformitate cu tratatele internaționale sau cu acquis-ul comunitar.”

14 Articolul 1 din zakon o međunarodnoj pravnoj pomoći u kaznenim stvarima (Legea privind asistența judiciară internațională în materie penală, *Narodne novine*, br. 178/2004, denumită în continuare „ZOMPO”) prevede:

„(1) Prezenta lege reglementează asistența juridică internațională în materie penală (denumită în continuare «asistența juridică internațională»), sub rezerva ca un tratat internațional să nu dispună altfel.

[...]”

15 Potrivit articolului 12 din ZOMPO:

„(1) Autoritatea națională competentă poate respinge cererea de asistență juridică internațională în cazul în care:

1. cererea privește un act considerat o infracțiune politică sau un act legat de o asemenea infracțiune,

2. cererea privește o infracțiune fiscală,
3. acceptarea cererii ar putea conduce la o atingere adusă suveranității, securității, ordinii juridice sau altor interese esențiale ale Republicii Croația,
4. se poate presupune în mod rezonabil că persoana vizată de cererea de extrădare ar fi, în cazul extrădării, urmărită sau sancționată penal pe motive de rasă, de religie, de cetățenie, de apartenență la un anumit grup social sau de opinii politice ori că situația sa ar fi mai dificilă pentru unul dintre aceste motive,
5. este vorba despre o infracțiune minoră.

[...]"

- 16 Articolul 55 din ZOMPO prevede:

„(1) Atunci când instanța competentă statuează că nu sunt îndeplinite condițiile legale pentru extrădare, ea adoptă o ordonanță de respingere a cererii de extrădare și o transmite fără întârziere Vrhovni sud (Curtea Supremă) a Republicii Croația, care, după ascultarea procurorului general competent, confirmă, infirmă sau modifică ordonanța.

(2) Ordonanța definitivă de respingere a cererii de extrădare este transmisă Ministerului Justiției, care o notifică statului solicitant.”

- 17 Potrivit articolului 56 din ZOMPO:

„(1) Atunci când camera sesizată a instanței competente consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru extrădare, aceasta se pronunță prin ordonanță.

(2) Această ordonanță poate fi atacată cu apel în termen de trei zile. Vrhovni sud [(Curtea Supremă)] a Republicii Croația se pronunță asupra apelului.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 18 La 20 mai 2015, Biroul Interpol din Moscova (Rusia) a emis un mandat de urmărire internațională împotriva lui I.N., care la acel moment era doar resortisant rus, în vederea arestării acestuia pentru motivul urmăririi penale inițiate împotriva sa pentru luare de mită.
- 19 La 30 iunie 2019, I.N. s-a prezentat, în calitate de pasager al unui autobuz și având în posesie un document de călătorie islandez pentru refugiați, la un punct de trecere a frontierei dintre Slovenia și Croația, în timp ce încerca să intre pe teritoriul acestui din urmă stat. El a fost arestat pe baza mandatului de urmărire internațională menționat la punctul precedent. Arestarea sa a declanșat o procedură decizională, inițiată în temeiul ZOMPO, privind eventuala sa extrădare către Rusia.
- 20 La 1 iulie 2019, I.N. a fost interogat de judecătorul de instrucție din cadrul Županijski sud u Zagrebu (Tribunalul de Comitat din Zagreb, Croația). El și-a declarat opoziția față de extrădarea sa către Rusia și, pe de altă parte, a arătat că este atât cetățean rus, cât și cetățean islandez. O notă a ambasadei Islandei transmisă Županijski sud u Zagrebu (Tribunalul de Comitat din Zagreb) prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe și Europene al Republicii Croația a confirmat că, începând cu 19 iunie 2019, I.N. este cetățean islandez și are statutul de rezident permanent în Islanda. În această notă se arăta de asemenea că guvernul islandez dorea ca lui I.N. să i se asigure un permis de liberă trecere către Islanda în cel mai scurt termen.

- 21 La 6 august 2019, Županijski sud u Zagrebu (Tribunalul de Comitat din Zagreb) a primit o cerere din partea Ministerului Public General al Federației Ruse de extrădare a lui I.N. către acest stat terț, în conformitate cu dispozițiile Convenției europene de extrădare, semnată la Paris la 13 decembrie 1957 (denumită în continuare „Convenția europeană de extrădare”), pentru motivul urmării penale inițiate împotriva sa pentru mai multe infracțiuni de luare de mită. În această cerere s-a menționat că Ministerul Public General al Federației Ruse garantează că cererea de extrădare nu avea ca scop urmărirea penală a lui I.N. din motive politice și nici din cauza rasei, a religiei, a cetățeniei sau a opiniilor sale, că erau puse la dispoziția sa toate posibilitățile de a-și asigura apărarea, inclusiv asistența unui avocat, și că nu va fi supus torturii, unor tratamente crude sau inumane ori unor pedepse care aduc atingere demnității umane.
- 22 Prin ordonanța din 5 septembrie 2019, Županijski sud u Zagrebu (Tribunalul de Comitat din Zagreb) a statuat că erau îndeplinite condițiile legale prevăzute de ZOMPO pentru extrădarea lui I.N. în vederea urmării penale menționate.
- 23 La 30 septembrie 2019, I.N. a declarat apel împotriva acestei ordonanțe la instanța de trimitere. El a susținut că există un risc concret, serios și previzibil în mod rezonabil ca, în cazul unei extrădări către Federația Rusă, să fie supus torturii și tratamentelor inumane și degradante. În plus, el a subliniat că în Islanda i-a fost recunoscut statutul de refugiat tocmai din cauza urmării penale efective la care este supus în Rusia și că, prin ordonanța sa din 5 septembrie 2019, Županijski sud u Zagrebu (Tribunalul de Comitat din Zagreb) a adus atingere *de facto* protecției internaționale care îi fusese acordată în Islanda. Pe de altă parte, el a afirmat că deține cetățenia islandeză și a imputat Županijski sud u Zagrebu (Tribunalul de Comitat din Zagreb) că nu a ținut seama de Hotărârea din 6 septembrie 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630).
- 24 Instanța de trimitere arată că, în conformitate cu jurisprudența sa constantă, va examina dacă există un risc real ca I.N. să fie supus, în cazul extrădării, torturii sau unor pedepse ori tratamente inumane. Cu toate acestea, înainte de a recurge, dacă este cazul, la o asemenea examinare, instanța de trimitere dorește să afle dacă trebuie să informeze cu privire la cererea de extrădare Republica Islanda, al cărei resortisant este I.N., pentru a permite acestui din urmă stat să solicite eventual predarea resortisantului său în vederea inițierii unei proceduri având ca obiect evitarea riscului de impunitate.
- 25 În această privință, instanța de trimitere, pe de o parte, precizează că Republica Croația nu extrădează propriii resortisanți către Rusia și nu a încheiat cu acest din urmă stat un acord bilateral care ar prevedea o obligație în acest sens.
- 26 Pe de altă parte, după ce a amintit învățămintele trase din Hotărârea din 6 septembrie 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630), instanța de trimitere arată că, deși, spre deosebire de persoana vizată de această hotărâre, I.N. nu este cetățean al Uniunii Europene, nu este mai puțin adevărat că el este cetățean al Republicii Islanda, cu care Uniunea întreține legături specifice.
- 27 În această privință, instanța de trimitere amintește că, pe de o parte, conform articolului 2 din Protocolul nr. 19 privind acquis-ul Schengen integrat în cadrul Uniunii Europene (JO 2010, C 83, p. 290), anexat la Tratatul de la Lisabona, acquis-ul Schengen se aplică statelor membre menționate la articolul 1 din acest protocol și, pe de altă parte, Consiliul, în temeiul articolului 6 din protocolul menționat, a încheiat cu Republica Islanda și cu Regatul Norvegiei Acordul din 18 mai 1999, în temeiul căruia aceste două state terțe pun în aplicare dispozițiile acquis-ului respectiv. Or, I.N. și-a exercitat dreptul de liberă circulație în interiorul statelor membre ale spațiului Schengen și a fost arestat cu ocazia intrării sale pe teritoriul Republicii Croația venind dintr-un alt stat membru, în speță Republica Slovenia.
- 28 Pe de altă parte, întrucât Acordul privind procedura de predare a intrat în vigoare la 1 noiembrie 2019, acesta ar prezenta în egală măsură o relevanță pentru cauza principală.

- 29 Având în vedere toate aceste elemente, instanța de trimitere arată că are îndoieli cu privire la aspectul dacă trebuie să interpreteze articolul 18 TFUE în sensul că un stat membru precum Republica Croația, care este solicitat să se pronunțe asupra unei cereri de extrădare către un stat terț a unui resortisant al unui stat care nu este membru al Uniunii Europene, dar care este membru al spațiului Schengen, are obligația, înainte de a adopta orice decizie privind această extrădare, să informeze cu privire la cererea de extrădare acest din urmă stat și dacă este necesar, în ipoteza în care statul respectiv ar solicita predarea resortisantului său în vederea desfășurării unei proceduri pentru care este solicitată extrădarea, să i-l predea pe acel resortisant în conformitate cu Acordul privind procedura de predare.
- 30 În aceste condiții, Vrhovni sud (Curtea Supremă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Articolul 18 TFUE trebuie interpretat în sensul că un stat membru al Uniunii Europene care se pronunță cu privire la extrădarea către un stat terț a unui resortisant al unui stat care nu este membru al Uniunii [...], dar care este membru al spațiului Schengen, are obligația să informeze cu privire la cererea de extrădare statul membru al spațiului Schengen a cărui cetățenie o are această persoană?
- 2) În cazul în care se răspunde afirmativ la întrebarea precedentă, iar statul membru al spațiului Schengen a solicitat predarea acestei persoane în vederea desfășurării unei proceduri pentru care se solicită extrădarea, această persoană trebuie să fie predată statului respectiv în conformitate cu Acordul privind procedura de predare?”

Cu privire la procedura de urgență

- 31 Instanța de trimitere a solicitat aplicarea procedurii preliminare de urgență, care este prevăzută la articolul 107 din Regulamentul de procedură.
- 32 În susținerea acestei cereri, instanța de trimitere a invocat în special faptul că I.N. a fost reținut în vederea extrădării, astfel încât, în prezent, este lipsit de libertate.
- 33 Trebuie arătat, în primul rând, că prezenta trimitere preliminară privește în special interpretarea Acordului privind procedura de predare. Decizia prin care acest acord a fost aprobat în numele Uniunii Europene a fost adoptată în temeiul articolului 82 alineatul (1) litera (d) TFUE coroborat cu articolul 218 alineatul (6) litera (a) TFUE. Acest acord se încadrează, așadar, în domeniile prevăzute în titlul V din partea a treia din Tratatul FUE, referitor la spațiul de libertate, securitate și justiție. În consecință, prezenta trimitere preliminară poate fi supusă procedurii preliminare de urgență.
- 34 În al doilea rând, este necesar, conform jurisprudenței Curții, să se ia în considerare împrejurarea că persoana vizată în cauza principală este în prezent lipsită de libertate și că menținerea sa în detenție depinde de soluționarea litigiului principal [a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și Zwickau), C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punctul 38, precum și jurisprudența citată]. Astfel, reținerea lui I.N. în vederea extrădării a fost dispusă, potrivit explicațiilor furnizate de instanța de trimitere, în cadrul procedurii de extrădare deschise în privința sa.
- 35 În aceste condiții, Camera a patra a Curții a decis, la 16 decembrie 2019, la propunerea judecătorului raportor și după ascultarea avocatului general, să admită cererea instanței de trimitere privind judecarea prezentei trimiteri preliminare potrivit procedurii preliminare de urgență.
- 36 Pe de altă parte, s-a decis trimiterea cauzei în fața Curții pentru a fi atribuită Marii Camere.

Cu privire la întrebările preliminare

- 37 Cu titlu introductiv, este necesar să se amintească faptul că, la punctul 50 din Hotărârea din 6 septembrie 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630), Curtea a declarat că articolele 18 și 21 TFUE trebuie interpretate în sensul că, atunci când unui stat membru în care s-a deplasat un cetățean al Uniunii resortisant al unui alt stat membru i se adresează o cerere de extrădare de către un stat terț cu care primul stat membru a încheiat un acord de extrădare, acesta are obligația să informeze statul membru a cărui cetățenie o are respectivul cetățean și, dacă este cazul, la cererea acestui din urmă stat membru, să i-l predea pe acel cetățean, în conformitate cu dispozițiile Deciziei-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3), astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 (JO 2009, L 81, p. 24) (denumită în continuare „Decizia-cadru 2002/584”), cu condiția ca acest stat membru să fie competent, în temeiul dreptului său național, să o urmărească penal pe această persoană pentru fapte săvârșite în afara teritoriului său național.
- 38 Curtea a precizat în această privință, la punctul 54 din Hotărârea din 10 aprilie 2018, Piscioti (C-191/16, EU:C:2018:222), că, pentru a menține obiectivul de a evita riscul de impunitate a persoanei în cauză pentru faptele care îi sunt reproșate în cererea de extrădare, mandatul european de arestare eventual emis de un stat membru, altul decât statul membru solicitat, trebuie să se refere cel puțin la aceleași fapte.
- 39 Instanța de trimitere dorește să afle dacă în litigiul cu care este sesizată trebuie să urmeze interpretarea reținută de Curte în Hotărârea din 6 septembrie 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630), în ceea ce privește nu doar cetățenii Uniunii, ci și resortisanții islandezi.
- 40 În această privință, trebuie amintit că, prin faptul că interzice „orice discriminare exercitată pe motiv de cetățenie sau naționalitate”, articolul 18 TFUE impune egalitatea de tratament a persoanelor care se află într-o situație ce intră în domeniul de aplicare al tratatelor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 septembrie 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, punctul 29 și jurisprudența citată). Or, astfel cum Curtea a precizat deja, această dispoziție nu are vocația să se aplice în cazul unei eventuale diferențe de tratament între resortisanții statelor membre și cei ai statelor terțe [a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 iunie 2009, Vatsouras și Koupatantze, C-22/08 și C-23/08, EU:C:2009:344, punctul 52, precum și Avizul 1/17 (Acordul CETA UE-Canada) din 30 aprilie 2019, EU:C:2019:341, punctul 169].
- 41 În ceea ce privește articolul 21 TFUE, trebuie amintit că acest articol prevede la alineatul (1) dreptul oricărui cetățean al Uniunii de liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre și se aplică, după cum reiese din cuprinsul articolului 20 alineatul (1) TFUE, oricărei persoane care are cetățenia unui stat membru, astfel încât acesta nu se aplică unui resortisant al unui stat terț.
- 42 Pe de altă parte, Decizia-cadru 2002/584, care a contribuit de asemenea la raționamentul Curții amintit la punctul 37 din prezenta hotărâre, nu se aplică decât statelor membre, iar nu statelor terțe.
- 43 Trebuie totuși amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, în cadrul procedurii de cooperare între instanțele naționale și Curte instituite la articolul 267 TFUE, este de competența acesteia să ofere instanței naționale un răspuns util, care să îi permită să soluționeze litigiul cu care este sesizată. Din această perspectivă, Curtea trebuie, dacă este cazul, să reformuleze întrebările care îi sunt adresate. Astfel, misiunea Curții este aceea de a interpreta toate dispozițiile de drept al Uniunii care sunt necesare instanțelor naționale pentru a statua în cauzele cu care sunt sesizate, chiar dacă dispozițiile respective nu sunt expres indicate în întrebările adresate de aceste instanțe (a se vedea Hotărârea din 8 mai 2019, PI, C-230/18, EU:C:2019:383, punctul 42 și jurisprudența citată).

- 44 În speță, Republica Islanda întreține o relație privilegiată cu Uniunea, care depășește cadrul unei cooperări economice și comerciale. Astfel, aceasta implementează și aplică acquis-ul Schengen, după cum a arătat instanța de trimitere, și este de asemenea parte la Acordul privind SEE, participă la sistemul european comun de azil și a încheiat cu Uniunea Acordul privind procedura de predare. Prin urmare, pentru a furniza un răspuns util instanței de trimitere, este necesar să se ia în considerare, în afară de normele de drept al Uniunii menționate de aceasta, Acordul privind SEE la care atât Uniunea, cât și Republica Islanda sunt deopotrivă părți.
- 45 Astfel, trebuie să se considere că, prin intermediul întrebărilor formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă dreptul Uniunii, în special Acordul privind SEE, citit în lumina Hotărârii din 6 septembrie 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630, punctul 50), trebuie interpretat în sensul că, atunci când unui stat membru în care s-a deplasat un resortisant al unui stat al AELS, parte la Acordul privind SEE și cu care Uniunea a încheiat un acord de predare, i se adresează o cerere de extrădare de către un stat terț în temeiul Convenției europene de extrădare, acesta este obligat să informeze cu privire la această solicitare statul AELS respectiv și, dacă este cazul, să i-l predea, la cererea acestuia, pe acel resortisant în conformitate cu dispozițiile acordului de predare, cu condiția ca acest stat să fie competent, în temeiul dreptului său național, să îl urmărească penal pe resortisantul respectiv pentru fapte săvârșite în afara teritoriului său național.
- 46 Pe de altă parte, din elementele dosarului prezentat Curții reiese că, sub rezerva unei verificări efectuate de instanța de trimitere, lui I.N. i s-a acordat, în temeiul dreptului islandez, azil anterior dobândirii cetățeniei islandeze tocmai din cauza urmării penale inițiate împotriva sa în Rusia și în privința căreia extrădarea a fost solicitată autorităților croate de Federația Rusă. O asemenea împrejurare nu a fost prezentă în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 6 septembrie 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630).
- 47 În acest context și sub rezerva examinării privind aplicabilitatea dreptului Uniunii în litigiul principal, trebuie să se considere că un răspuns util adresat instanței de trimitere presupune în egală măsură să se precizeze conținutul protecției oferite prin articolul 19 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), potrivit căruia nimeni nu poate fi strămutat, expulzat sau extrădat către un stat unde există un risc serios de a fi supus pedepsei cu moartea, torturii sau altor pedepse sau tratamente inumane sau degradante.

Cu privire la aplicabilitatea dreptului Uniunii în litigiul principal

- 48 Trebuie amintit că, în lipsa unei convenții internaționale în legătură cu acest aspect între Uniune și statul terț în cauză, în speță Federația Rusă, normele în materie de extrădare sunt de competența statelor membre. Totuși, astfel cum reiese din jurisprudența Curții, aceleași state membre sunt obligate să exercite această competență cu respectarea dreptului Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 noiembrie 2018, Raugevicius, C-247/17, EU:C:2018:898, punctul 45).
- 49 Întrucât un acord internațional încheiat de Uniune face parte integrantă din dreptul acesteia [a se vedea în special Hotărârea din 30 aprilie 1974, Haegeman, 181/73, EU:C:1974:41, punctele 5 și 6, precum și Avizul 1/17 (Acordul CETA UE-Canada) din 30 aprilie 2019, EU:C:2019:341, punctul 117], situații care se încadrează în domeniul de aplicare al unui asemenea acord, de exemplu Acordul privind SEE, constituie, în principiu, situații reglementate de dreptul Uniunii [a se vedea în acest sens Avizul 1/17 (Acordul CETA UE-Canada) din 30 aprilie 2019, EU:C:2019:341, punctul 171].
- 50 În această privință, Acordul privind SEE reafirmă, astfel cum reiese din al doilea considerent al acestuia, relația privilegiată dintre Uniune, statele membre ale acesteia și statele AELS bazată pe proximitate, valori comune durabile și identitate europeană. Tocmai în lumina acestei relații privilegiate trebuie înțeles unul dintre principalele obiective ale Acordului privind SEE, și anume acela de a realiza în modul cel mai cuprinzător cu putință libera circulație a mărfurilor, a persoanelor, a

serviciilor și a capitalurilor pe tot cuprinsul SEE, astfel încât piața internă realizată pe teritoriul Uniunii să fie extinsă la statele AELS. În această perspectivă, mai multe dispoziții ale acordului respectiv vizează să garanteze o interpretare cât mai uniformă cu putință a acestuia pe tot cuprinsul SEE. În acest cadru, este de competența Curții să asigure ca normele din Acordul privind SEE care sunt identice în esență cu cele din Tratatul FUE să fie interpretate uniform în interiorul statelor membre (Hotărârea din 23 septembrie 2003, *Ospelt și Schlössle Weissenberg*, C-452/01, EU:C:2003:493, punctul 29, Hotărârea din 28 octombrie 2010, *Établissements Rimbaud*, C-72/09, EU:C:2010:645, punctul 20, precum și Hotărârea din 19 iulie 2012, A, C-48/11, EU:C:2012:485, punctul 15).

- 51 În speță, I.N. a susținut în observațiile sale scrise că a intrat pe teritoriul Republicii Croația pentru a petrece vacanța de vară în acest stat, situație care a fost confirmată de guvernul islandez în ședință.
- 52 Or, Curtea a statuat deja că libertatea de prestare a serviciilor, în sensul articolului 56 TFUE, include libertatea destinatarilor serviciilor de a se deplasa în alt stat membru pentru a beneficia în acel stat de un serviciu, fără a fi împiedicați de unele restricții, și că turiștii trebuie să fie considerați ca fiind destinatari ai serviciilor care beneficiază de această libertate (Hotărârea din 2 februarie 1989, *Cowan*, 186/87, EU:C:1989:47, punctul 15 și jurisprudența citată).
- 53 Aceeași interpretare se impune în privința liberei prestări a serviciilor, care este garantată la articolul 36 din Acordul privind SEE (a se vedea prin analogie Hotărârea din 23 septembrie 2003, *Ospelt și Schlössle Weissenberg*, C-452/01, EU:C:2003:493, punctul 29, precum și Hotărârea din 28 octombrie 2010, *Établissements Rimbaud*, C-72/09, EU:C:2010:645, punctul 20).
- 54 Din cele ce precedă rezultă că situația unui resortisant islandez, precum cea a lui I.N., care s-a prezentat la frontierele unui stat membru pentru a intra pe teritoriul său și pentru a beneficia pe acest teritoriu de servicii, intră în domeniul de aplicare al Acordului privind SEE și, pe cale de consecință, al dreptului Uniunii (a se vedea prin analogie Hotărârea din 6 septembrie 2016, *Petruhhin*, C-182/15, EU:C:2016:630, punctele 30 și 31, precum și jurisprudența citată). Prin urmare, în litigiul principal, Republica Croația are obligația să își exercite competența de extrădare cu destinația către state terțe într-un mod conform cu Acordul privind SEE, în special cu articolul 36 din acesta, care garantează libera prestare a serviciilor.

Cu privire la restricția privind libera prestare a serviciilor și cu privire la eventuala justificare a acesteia

- 55 Prin faptul că interzice „orice discriminare pe motiv de cetățenie”, articolul 4 din Acordul privind SEE impune egalitatea de tratament al persoanelor care se află într-o situație reglementată de acest acord. Principiul nediscriminării consacrat prin această dispoziție își produce efectele „în cadrul domeniului de aplicare” al acordului menționat și „fără a aduce atingere niciunor dispoziții speciale conținute în acesta”. Prin intermediul acestei din urmă expresii, articolul 4 din Acordul privind SEE face trimitere în special la alte dispoziții ale aceluiași acord, în care principiul general pe care îl enunță este concretizat pentru situații specifice. O asemenea situație este printre altele cea a dispozițiilor privind libera prestare a serviciilor (a se vedea prin analogie Hotărârea din 2 februarie 1989, *Cowan*, 186/87, EU:C:1989:47, punctele 10 și 14).
- 56 Or, norme naționale de extrădare cum sunt cele în discuție în litigiul principal introduc o diferență de tratament după cum persoana în cauză este resortisant național sau resortisant al unui stat al AELS, parte la Acordul privind SEE, întrucât conduc la a nu acorda resortisanților acestor din urmă state, precum în speță I.N., resortisant islandez, protecția împotriva extrădării de care beneficiază resortisanții naționali (a se vedea prin analogie Hotărârea din 6 septembrie 2016, *Petruhhin*, C-182/15, EU:C:2016:630, punctul 32).

- 57 În acest mod, asemenea norme pot afecta, în mod specific, libertatea consacrată la articolul 36 din Acordul privind SEE. În consecință, într-o situație cum este cea în discuție în litigiul principal, inegalitatea de tratament care constă în a permite extrădarea unui resortisant al unui stat al AELS, parte la Acordul privind SEE, precum I.N., se concretizează într-o restricție privind această libertate (a se vedea prin analogie Hotărârea din 6 septembrie 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, punctele 32 și 33).
- 58 Trebuie să se adauge că nu numai împrejurarea că persoana în cauză are calitatea de resortisant al unui stat al AELS, parte la Acordul privind SEE, ci și faptul că acest stat implementează și aplică acquis-ul Schengen fac ca situația acestei persoane să fie comparabilă în mod obiectiv cu cea a unui cetățean al Uniunii căruia, potrivit articolului 3 alineatul (2) TUE, Uniunea îi oferă un spațiu de libertate, securitate și justiție, fără frontiere interne, în interiorul căruia este asigurată libera circulație a persoanelor.
- 59 O restricție precum cea amintită la punctul 57 din prezenta hotărâre nu poate fi justificată decât dacă se întemeiază pe considerații obiective și este proporțională cu obiectivul urmărit în mod legitim de dreptul național (a se vedea prin analogie Hotărârea din 6 septembrie 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, punctul 34 și jurisprudența citată).
- 60 Astfel cum Curtea a statuat deja, obiectivul de a evita riscul de impunitate a persoanelor care au săvârșit o infracțiune, invocat în cererea de decizie preliminară în vederea justificării, trebuie considerat că prezintă un scop legitim. Cu toate acestea, măsurile care restrâng libertatea consacrată la articolul 36 din Acordul privind SEE nu pot fi justificate prin considerații obiective decât dacă sunt adecvate pentru protecția intereselor pe care urmăresc să le garanteze și numai dacă aceste obiective nu pot fi atinse prin măsuri mai puțin restrictive (a se vedea prin analogie Hotărârea din 6 septembrie 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, punctele 37 și 38, precum și jurisprudența citată).
- 61 În Hotărârea din 6 septembrie 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630, punctul 39), Curtea a amintit că extrădarea este o procedură care vizează combaterea impunității unei persoane care se află pe alt teritoriu decât cel pe care se pretinde că a săvârșit o infracțiune, permițând astfel să se evite ca infracțiunile săvârșite pe teritoriul unui stat de persoane care au fugit de pe acest teritoriu să rămână nepedepsite. Astfel, deși nerecurgerea la extrădarea resortisanților naționali este în general compensată prin posibilitatea statului membru solicitat de a-i urmări penal pe propriii resortisanți pentru infracțiuni grave săvârșite în afara teritoriului său, acest stat membru nu are, în general, competența să judece asemenea fapte atunci când nici autorul, nici victima presupusei infracțiuni nu au cetățenia statului membru respectiv.
- 62 Pe baza acestor considerații, la punctul 40 din Hotărârea din 6 septembrie 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630), Curtea a concluzionat că norme naționale cum au fost cele în discuție în cauza în care s-a pronunțat această hotărâre, care permit să se răspundă favorabil la o cerere de extrădare în scopul urmăririi penale și al judecării în statul terț în care se presupune că a fost săvârșită infracțiunea, sunt, în principiu, adecvate pentru atingerea obiectivului urmărit, de combatere a impunității.
- 63 Cu toate acestea, în măsura în care, astfel cum s-a constatat la punctul 54 din prezenta hotărâre, situația unui resortisant islandez care s-a prezentat la frontierele unui stat membru în scopul de a intra și de a beneficia pe acest teritoriu de servicii intră în sfera dreptului Uniunii, dispozițiile articolului 19 alineatul (2) din cartă au vocația să fie aplicate unei cereri formulate în acest sens de un stat terț (Hotărârea din 6 septembrie 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, punctele 52 și 53).
- 64 Prin urmare, atunci când, într-o asemenea situație, resortisantul islandez în cauză invocă un risc serios de tratament inuman sau degradant în cazul extrădării, statul membru solicitat trebuie să verifice, înainte de a recurge la o eventuală extrădare, că aceasta din urmă nu va aduce atingere drepturilor prevăzute la articolul 19 alineatul (2) din cartă (Hotărârea din 6 septembrie 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, punctul 60).

- 65 Pentru a proceda astfel, acest stat membru, în conformitate cu articolul 4 din cartă, care interzice pedepsele sau tratamentele inumane sau degradante, nu se poate limita să ia în considerare doar declarațiile statului terț solicitant sau acceptarea de către acest din urmă stat a tratatelor internaționale care garantează, în principiu, respectarea drepturilor fundamentale. Autoritatea competentă a statului membru solicitat, precum instanța de trimitere, trebuie să se întemeieze, în scopul acestei verificări, pe elemente obiective, fiabile, precise și actualizate în mod corespunzător, elemente care pot rezulta printre altele din decizii judiciare internaționale, precum hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului, din decizii judiciare ale statului terț solicitant, precum și din decizii, din rapoarte sau din alte documente întocmite de organele Consiliului Europei sau ale celor care fac parte din sistemul Națiunilor Unite (Hotărârea din 6 septembrie 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, punctele 55-59 și jurisprudența citată).
- 66 În special, împrejurarea că Republica Islanda i-a acordat azil persoanei în cauză pentru motivul că era expusă unui risc de a fi supusă unor tratamente inumane sau degradante în țara sa de origine constituie un element deosebit de serios de care autoritatea competentă a statului membru solicitat trebuie să țină seama în scopul verificării menționate la punctul 64 din prezenta hotărâre.
- 67 Un asemenea element este cu atât mai important în scopul acestei verificări atunci când acordarea azilului a fost întemeiată tocmai pe urmărirea penală la care este supusă persoana în cauză în țara sa de origine și care a condus la emiterea de către aceasta din urmă a unei cereri de extrădare referitoare la acea persoană.
- 68 În lipsa unor împrejurări speciale, printre care în special o evoluție importantă a situației în statul terț solicitant sau elemente serioase și fiabile care urmăresc să demonstreze că persoanei a cărei extrădare este solicitată i s-a acordat azil, aceasta disimulând faptul că era supusă urmăririi penale în țara sa de origine, existența unei decizii a autorităților islandeze prin care acestei persoane i s-a acordat azil trebuie să determine autoritatea competentă a statului membru solicitat, precum instanța de trimitere, să refuze extrădarea, în temeiul articolului 19 alineatul (2) din cartă.
- 69 În ipoteza în care autoritățile statului membru solicitat ar ajunge la concluzia potrivit căreia articolul 19 alineatul (2) din cartă nu se opune executării acestei cereri, ar trebui să se examineze și dacă restricția în discuție este proporțională cu obiectivul combaterii impunității unei persoane care a săvârșit o infracțiune, amintit la punctul 60 din prezenta hotărâre. În această privință, trebuie să se sublinieze că aplicarea mecanismelor de cooperare și de asistență reciprocă existente în materie penală în temeiul dreptului Uniunii constituie, în orice caz, o măsură alternativă care aduce mai puțin atingere dreptului la libera circulație decât extrădarea către un stat terț cu care Uniunea nu a încheiat un acord de extrădare și care permite atingerea într-un mod la fel de eficient a acestui obiectiv (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 septembrie 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, punctele 47 și 49).
- 70 Mai precis, Curtea a considerat că într-un asemenea caz trebuie favorizat schimbul de informații cu statul membru al cărui cetățean este persoana interesată în scopul de a oferi autorităților acestui stat membru, în măsura în care sunt competente potrivit dreptului lor național pentru a o urmări penal pe acea persoană pentru fapte săvârșite în afara teritoriului național, posibilitatea de a emite, în temeiul Deciziei-cadru 2002/584, un mandat european de arestare în scopul predării persoanei respective în vederea urmăririi penale a acesteia. Așadar, autorității competente a statului membru solicitat îi revine sarcina să informeze statul membru a cărui cetățenie o are persoana interesată și, dacă este cazul, la cererea acestui din urmă stat, să i-o predea pe persoana interesată pe baza unui asemenea mandat european de arestare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 septembrie 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, punctele 48 și 50).
- 71 Or, deși Decizia-cadru 2002/584 nu se aplică Republicii Islanda, stat al AELS al cărui resortisant este I.N., trebuie amintit că acest stat, ca și Regatul Norvegiei, a încheiat cu Uniunea Acordul privind procedura de predare, intrat în vigoare la 1 noiembrie 2019.

- 72 Astfel cum reiese din preambulul său, acest acord urmărește să îmbunătățească cooperarea judiciară în materie penală între statele membre ale Uniunii și Republica Islanda și Regatul Norvegiei, în măsura în care relațiile actuale dintre părțile contractante, caracterizate printre altele de apartenența Republicii Islanda și a Regatului Norvegiei la SEE, necesită o cooperare strânsă în combaterea criminalității.
- 73 În plus, în același preambul, părțile contractante la Acordul privind procedura de predare și-au exprimat încrederea reciprocă în structura și în funcționarea sistemelor lor juridice, precum și în capacitatea de a garanta un proces echitabil.
- 74 Este necesar, pe de altă parte, să se constate că dispozițiile Acordului privind procedura de predare sunt foarte asemănătoare cu dispozițiile corespunzătoare ale Deciziei-cadru 2002/584.
- 75 Având în vedere ansamblul acestor elemente, este necesar să se considere că soluția reținută în Hotărârea din 6 septembrie 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630, punctul 56), trebuie aplicată prin analogie resortisanților Republicii Islanda, precum I.N., care se află, în raport cu statul terț care solicită extrădarea lor și astfel cum reiese din cuprinsul punctului 58 din prezenta hotărâre, într-o situație comparabilă în mod obiectiv cu cea a unui cetățean al Uniunii căruia, potrivit articolului 3 alineatul (2) TUE, Uniunea îi oferă un spațiu de libertate, securitate și justiție, fără frontiere interne, în interiorul căruia este asigurată libera circulație a persoanelor.
- 76 Prin urmare, atunci când unui stat membru în care s-a deplasat un resortisant al Republicii Islanda i se adresează o cerere de extrădare de către un stat terț cu care primul stat membru a încheiat un acord de extrădare, acesta are obligația, în principiu, să informeze Republica Islanda și, dacă este cazul, la cererea acesteia, să i-l predea pe acel resortisant, în conformitate cu dispozițiile Acordului privind procedura de predare, cu condiția ca Republica Islanda să fie competentă, în temeiul dreptului său național, să o urmărească penal pe această persoană pentru fapte săvârșite în afara teritoriului său național.
- 77 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se răspundă la întrebările adresate că dreptul Uniunii, în special articolul 36 din Acordul privind SEE și articolul 19 alineatul (2) din cartă, trebuie interpretat în sensul că, atunci când unui stat membru în care s-a deplasat un resortisant al unui stat al AELS, parte la Acordul privind SEE și cu care Uniunea a încheiat un acord de predare, i se adresează o cerere de extrădare de către un stat terț în temeiul Convenției europene de extrădare și atunci când acelui resortisant i s-a acordat azil de către acest stat al AELS anterior dobândirii cetățeniei statului respectiv, tocmai din cauza urmării penale la care este supus în statul care a emis cererea de extrădare, autoritatea competentă a statului membru solicitat are obligația să verifice că extrădarea nu va aduce atingere drepturilor prevăzute la articolul 19 alineatul (2) din cartă, acordarea azilului constituind un element deosebit de serios în cadrul acestei verificări. Înainte de a avea în vedere executarea cererii de extrădare, statul membru solicitat are, în orice caz, obligația să informeze același stat al AELS și, dacă este cazul, la cererea acestuia, să i-l predea pe acel resortisant, în conformitate cu dispozițiile acordului de predare, cu condiția ca statul AELS respectiv să fie competent, în temeiul dreptului său național, să îl urmărească penal pe acel resortisant pentru fapte săvârșite în afara teritoriului său național.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 78 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

Dreptul Uniunii, în special articolul 36 din Acordul din 2 mai 1992 privind Spațiul Economic European și articolul 19 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretat în sensul că, atunci când unui stat membru în care s-a deplasat un resortisant al unui stat membru al Asociației Europene a Liberului Schimb (AELS), parte la Acordul privind Spațiul Economic European și cu care Uniunea Europeană a încheiat un acord de predare, i se adresează o cerere de extrădare de către un stat terț în temeiul Convenției europene de extrădare, semnată la Paris la 13 decembrie 1957, și atunci când acelui resortisant i s-a acordat azil de către acest stat al AELS anterior dobândirii cetățeniei statului respectiv, tocmai din cauza urmării penale la care este supus în statul care a emis cererea de extrădare, autoritatea competentă a statului membru solicitat are obligația să verifice că extrădarea nu va aduce atingere drepturilor prevăzute la articolul 19 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale, acordarea azilului constituind un element deosebit de serios în cadrul acestei verificări. Înainte de a avea în vedere executarea cererii de extrădare, statul membru solicitat are, în orice caz, obligația să informeze același stat al AELS și, dacă este cazul, la cererea acestuia, să i-l predea pe acel resortisant, în conformitate cu dispozițiile acordului de predare, cu condiția ca statul AELS respectiv să fie competent, în temeiul dreptului său național, să îl urmărească penal pe acel resortisant pentru fapte săvârșite în afara teritoriului său național.

Semnături